

CONCEPTUALIZAREA SPAȚIILOR INTERIOARE MODERNE

Inga MAȚCAN-LÎSENCO

Universitatea Tehnică a Moldovei

Rezumat: Nu se rezumă mediul interior la însușirile proprii perceperi - aceasta ne fiind izolată în limitele identității personale. Pentru o realizare cât mai reușită a spațiului este necesar cunoașterea noțiunii, perceperea dar și constituirea acestuia astfel mișcându-se implică prezența unei dinamici, încrucișări mobile (tendințe, tensiuni) și „comunică direct” contribuind la crearea capacității de expunerii potrivite a timpului drept grupare de forme și proprietăți utile specifice clădirii.

Cuvinte cheie: concept, spațiul interior, proprietățile spațiilor interioare, specificația spațială.

„Când lucrez la o problemă nu mă gândesc dacă e frumoasă. Mă gândesc doar cum să rezolv problema. După ce termin problema și rezultatul nu este frumos înseamnă că soluția nu a fost cea corectă”
(Richard Buckminster Fuller)

1. INTRODUCERE

Suprafața interioară *pe larg* se prezintă drept o definiție întindere care include și diverse obiecte în care se desfășoară diverse activități și procese. Suprafața interioară *în sens restrâns* poate fi prezentat drept o grupare estético-tehnologică ce constituie efecuaarea acțiunii vitale, amplasarea ergonomică a obiectelor. Suprafața întinderii posedă articulații diversificate în dependență de plasarea și poziționarea componentelor-forme fiecare poziționare posedă o specificație spațială diversă.

2. SPAȚIU NOȚIUNE, PERCEPERE ȘI ORGANIZARE

Pentru oamenii de știință un subiect controversat poate fi considerat proprietățile (presupuse) a mediului interior ce constituia un controversat subiect. Necesită o abordare aparte - conceptualizarea spațiului interior în plan estetic, filosofic, praxiologic.

Planul filosofic. Spațiul interior contemporan este considerat o grupare filosofică, ce determină forme universale și obiective de existență a materiei în mișcare. Stabilește însușirea infinită al spațiului interior și eternitatea timpului, integritatea cu materia. Acesta are la număr trei dimensiuni direcționale, spre deosebire de categoria înrudită a timpului, ce are o singură dimensiune.

Termenul - spațiu interior nu poate fi cercetat izolat de durata timpului, deoarece aceste procese constituie o integritate inseparabilă – spațio-temporalitatea. Concomitent configurația urmărește să fie un răspuns la exigențe stabilite ale vieții, aceasta este subjugată de mai mulți factori și exteriorizează specificul timpului.

Durata timpului dar și suprafața interioară se deosebește după trei grupări: concepție, percepere, veredicitate. În timp și spațiu designul se prezintă drept obiect real, însă în cel conceptual o variantă probabilă sau un prototip a celui veridic, în suprafața interioară și timpul perceptual designului interior se recunoaște în configurația unei imagini virtuale (posibile).

Se datorează tipologia conceptului a spațiului teoriei relativității a lui Albert Einstein - continuitatea spațiu-timp; imensitatea este mărginită de către constanta viteza luminii; simultaneitatea este relativă – două procese (fenomene) concomitente într-un ansamblu de relație sunt succesive doar în cazul când sunt raportate la un alt ansamblu de referință.

Perceperea rațională și științifică e redusă în justificarea complexității spațiului, astfel s-a recurs la acostarea contemplată a acestuia, euristică și holistică (definirea și perceperea) și la cea psihologică și sociologică (teoriile arhitecturii), suplimentate de către noțiuni filosofice și doctrinele semantice: astfel apar și concepte de *axialitate, centralitate, calitate a spațiului, vid spațial, plin-gol, interior-exterior*.

Spațiul – constituie în concordanță cu principiile moderne un magnetic câmp, în interiorul căruia sunt corpuri (golurile, masele), în care se exteriorizează – esența – dferite intercalări care sunt determinate de energia zonelor. „Spațiul – trebuie cercetat ca intercalare a organismului (individului) și a ambianței lui”.

În prezent, noțiunea de spațiu este prezentat ca o zonă constituită din goluri și plinuri (corpuri), un spațiu mobil, puternic subiectivat.

Spațiul real ca configurație de bază a existenței se definește prin extensiunea și corelație a întinderilor, liniilor, volumelor acestora care poartă caracteristică tridimensională. Spațiile interioare sunt de ne cuprins, integru, structuralist.

Spațiul interior nu se prezintă drept o configurare intuitivă sensibilă dar o grupare precisă a produsului în acțiune (mișcare) în exploatarea sa. Astfel din acest “unghi” spațiul devine o entitate fiind dependentă de perceperea și acceptarea sa de către exploatare.

3. PROIECTAREA SPAȚIILOR INTERIOARE

O preocupare activă și multilaterală poate fi considerată *proiectarea spațiului interior*. Se prezintă drept o activitate într-o măsură aproximativ identică praxiologic-tehnologică, examinare științifică, și nu în ultimul rând creativă (artistică).

Executarea fiecărui proiect a spațiului de interior va fi subordonat finalităților, criteriilor și obiectivelor indicate în documentația necesare, care trebuie stabilite într-o sistematizare specifică.

Individual este nevoie de examina, analiza:

● simbioza și contrastul configurației drept document de realizare (vizualizare) a conceptului prin intermediul formării elementelor formelor;

- individualizarea estetic-practică;
- stabilirea și formarea diverselor stării de spirit (relaxare, muncă activă etc.);
- întretăierea diverselor zone, gabarite.

Este necesar să se ia în calcul complexul zonelor și raportul între ele în ambianța unei construcții:

- zone de comunicare;
- zone de accesibilitate;
- zone de contiguitate;
- zone care se resping;
- zone de indiferență.

Proiectarea organizată se efectuează pe o traiectorie stabilită:

● selectarea unui optim procedeu prin intermediul creării diverselor versiuni compoziționale, cercetarea rezolvări similare în sursele din domeniu;

- cearea optimei versiuni de soluționare a sarcinii;
- determinarea domeniului de necesitate practică și al eficacității estetice;
- efectuarea proiectului: executarea planurilor necesare (arhitectural, pardosea, tavan, mobilier, sistemului de iluminare, electricitate, secțiuni, tăieturi, electicitate, vizualizarea etc.) grafic și cromatic.

CONCLUZIE

Treapta de bază a existenței individului poate fi considerată spațiul; acesta fiind sesizat, examinat, valorificat, exploarat drept procedeu individual.

Suprafața interioară cercetată științific nu poate poseda o conformitate fixă, fiindcă baza raționamentului, semnificația de a fi acestuia e conformitatea unor exigențe în continuă transformare de ordin culturalo-spirituale ale indivizilor.

Fasonate în mod artistic, zonele interioare denotă o tentă ultrasensibilă dar nu în ultimul rând și transcendentă.

Bibliografie

1. Enescu, M., *Probleme ale arhitecturii contemporane*. Ed. Meridiane, București, 2000.
2. Enescu, E., *Sporirea funcționalității eficiente și aspectele sociale ale clădirilor contemporane*. Ed. Phoenix, Brașov, 2012.
3. Focillon, H., *Funcțiune și formă*. Ed. Meridiane, București, 2010.
4. Gropius, W., *Idee și construire. Funcțiune și formă*. Ed. Meridiane, București, 2000.
5. Horșia, H., *Spații, forme, culori în arta contemporană*. Ed. Meridiane, București, 1989.
6. Kudreavțev, T., *Psihologia gândirii tehnice*. Ed. Didactică și Pedagogică, București, 2001
7. Mihali, C., *Inventarea spațiului: arhitecturi ale experienței cotidiene*. Ed. Paideia, București, 2001.